

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA 34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177	Letna naročnina, Italija Lir 23.000
PODUREDNIŠTVO 34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7- Tel. 414646	Letna inozemstvo Lir 35.000
	Letna inozemstvo, USA dol. 28
	Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXXV. - Štev. 39 (1772)

Gorica - četrtek, 13. oktobra 1983 - Trst

Posamezna številka Lir 500

Režimske šole

Starejši ljudje se spominjajo šole iz časov fašizma; bila je režimska šola, posebno huda za vse narodne manjšine, katerim je vzela pravico šolanja v materinem jeziku. Tudi za ostale državljane ni bila idealna šola, ker je bila režimsko usmerjena. To se pravi, da je morala vzgajati za zvestobo fašizmu in njegovim idealom. Ti so pa bili usmerjeni predvsem v povečevanje Italije oz. Patrie, njene zgodovine, njene velike prihodnosti. Bila je nacionalistična šola, ki je mnogim celo prijala, saj je v raznih stvarih puščala proste roke učitelju oz. profesorju. Bila je režimska, toda ne diktatorska.

Drugače je z režimsko-totalitarnimi šolami. Šolanje v takšnih režimih je vzgoja za režim in njegovo ideologijo. Ta vzgoja se začne v otroškem vrtcu in potem spremlja državljana do univerze in še v življenje, saj so vsa sredstva javnega obveščanja uradno usmerjena v povečevanje režima in vsega, kar k temu spada. Gre za totalitaristično šolo in vzgojo.

Takšno totalitaristično šolo in vzgojo je uvedel nacizem v Nemčiji in komunizem v Sovjetski zvezi. S Hitlerjem je izginila nacistična šola, ostala pa je komunistična v Rusiji in v vseh komunističnih režimih. V teh režimih je vsa vzgoja v rokah partije in šolniki ter kulturni delavci so orodje partije, orodje režima. V šoli in v armadi morajo biti kadri na partijski liniji, sicer jih odslovijo.

SLOVENSKA ŠOLA PO LETU 1945

V Sloveniji in v Jugoslaviji so takoj po vojni stopili na sovjetski model vzgoje in šolanja. Šola je morala vzgajati mlade partizane. Pozneje so od tega modela nekoliko odstopili, kakor so od stalinizma odstopili v marsičem drugem. Sledile so si razne reforme šolstva in vzgoje, ki pa niso še končane.

Prav sedaj se v jugoslovanski javnosti močno razpravlja o »skupnih programskih jedrih«. V bistvu gre za to, da se določi enoten program za vse šole v državi. Sedaj se namreč dogaja, da so ti programi precej različni po posameznih zveznih republikah, ki določajo vsaka zase, kaj in koliko naj se uči v šolah od osnovnih do srednjih.

VZGAJATI ZA SLOVENSTVO ALI NEKO JUGOSLOVANSTVO?

Za narodno enotno državo kot je npr. Italija to ni noben izreden problem, posebno še če velja pravilo, da je profesor oz. učitelj prost, kako naj predpisani program izvaja. Drugače je v državi kot je Jugoslavija, ki jo sestavljajo ne samo razne zvezne republike in avtonomne pokrajine, temveč živijo v njej številne narodnosti in narodi vsak s svojo zgodovinsko preteklostjo, svojim jezikom, svojo kulturo. Ali naj raste šola iz naroda za narod ali pa naj bo vzgojevališče za neko jugoslovanstvo, ki ga nikjer ni? Vzgoja za neko jugoslovanstvo, ki pomeni raznarodovanje manjših narodov in njihovih kultur v prid srbskega naroda in njegove kulture?

Takšno namero je hotel izpeljati kralj Aleksander s svojo diktaturo. Njegov poskus imenujemo »jugoslovanski centralizem«. Vsi jugoslovanski narodi naj bi se stopili v enega in sicer v »jugoslovanskega«, tj. v srbskega. V sedanjih predlogih o »skupnih programskih jedrih« Slovinci znova vidijo oživitve Aleksandrovih centralističnih in raznarodovalnih poskusov.

NOV POSKUS ODRIVANJA SLOVENSČINE

Srčika problema ni namreč v pouku znanstvenih predmetov, ampak v tem, kakšno mesto naj ima pouk materinščine, zgodovine, domačega slovstva in umetnosti. Ob predlogu »skupnih programskih jedrih« se namreč čutijo posebno ogrožene Slovenci. Saj so izračunali, da bi po predloženih programih moral slovenski otrok v osemletki prebrati 50 srbohrvaških pesmi, srbski oz. hrvaški pa le tri slovenske, če jih sploh bi.

Slovenci naj bi se torej utopili v jugoslovanstvu kot je to hotel že kralj Aleksander. To nevarnost utopitve občutijo sedaj v Sloveniji vsi, posebno glasni pa so kulturniki. Tako so zavzele enotno stališče vse kulturne institucije, češ da ne morejo sprejeti »programskih jedri«, ki pojmujejo »enotnost« kot predpisovanje enotnih vsebin, učnih načrtov, predmetnikov in celo učbenikov. To bi bilo uniformiranje jugoslovanskega šolstva. Če ne celo več — oblikovanje vzgoje in izobraževanje po unitaristično-centralističnem načelu (Nedeljski dnevnik).

Slovenski predstavniki v komisiji, ki v Beogradu pripravlja načrt o skupnih programskih jedrih, so sicer zastopali stališče, naj se učenci v prvi vrsti seznajajo s svojim materinim jezikom in književnostjo, obenem pa tudi z najpomembnejšimi dosežki jugoslovanskih narodov. Toda s svojimi predlogi niso uspeli.

Bitka okrog programskih jedrih se nadaljuje, toda izgledi, da bi Slovenci prodrli s svojimi predlogi, so majhni. Saj so Srbi, Hrvatje, Črnogorci in celo Makedonci vsi za »skupna programska jedra«, to je za centralistično-unitaristični sistem šolanja, proti so samo Slovenci in Albanci.

ZAMISEL BEOGRADA JE TREBA ODLOČNO ZAVRNITI

Če prodrejo sedaj zamišljeni načrti, bo to pomenilo počasno narodno utapljanje Slovencev v jugoslovansčino, to je v srbohrvaščino.

Ta težnja se je pojavila za časa ilirizma in se ji je uprl France Prešeren; pozneje za časa novega ilirizma se je zoperstavil Fran Levstik. Za časa kralja Aleksandra se je postavila po robu vsa slovenska javnost razen maloštevilnih »jugoslovenarjev«, slovenski kulturniki, vsa duhovščina, večina učiteljstva, katoliško usmerjena Slovenska ljudska stranka pa tudi takratni levičarji.

Zelimo in zatrdno upamo, da bo doseženi enotni odpor v Sloveniji zoper nameravano »programska jedra« prepričali Beograd, da smo se Slovenci borili za svoje šole in kulturo proti Nemcem in Italijanom, in da se bomo borili tudi proti Srbom, če bo potrebno.

Walensa je prejel Nobelovo nagrado za mir

Letošnjo Nobelovo nagrado za mir je norveški parlament podelil predsedniku razpuščenega poljskega sindikata »Solidarnost« Lechu Walensi. V utemeljitvi je rečeno, da si je »odločno prizadeval rešiti probleme svoje dežele s pogajanjem in sodelovanjem ne da bi se zatekel k nasilju«.

Podelitev nagrade bo letos 10. decembra v norveški prestolnici Oslo. Seveda se še ne ve, če bo poljski režim Walensi dovolil, da osebno dvigne nagrado. Walensa je sklenil nagrado pokloniti podpornemu skladu za poljedelstvo, ki ga je ustanovila in upravlja poljska Cerkve.

Odjek na podelitev nagrade je bil seveda različen. V zahodnih državah so izbiro toplo pozdravili, v vzhodnih pa jo obsodili, češ da je politično obarvana. Sv. oče Janez Pavel II. je takoj po objavi poslal Walensi telegrafsko čestitke. V njih pravi med drugim, da »so bili s tem nagrajeni napori za rešitev težkih problemov delavskega sveta in poljske družbe uporabljajoč miroljubno pot iskrenega dialoga in medsebojnega sodelovanja vseh prizadetih«. Za moskovske kroge pa je bil nagrajen ne človek, ampak »politični mrtvec«. Poljski radio je s svoje strani dejal, da »gre za vedno večjo gonjo zoper Poljsko in ostale socialistične dežele. Lech Walensa se je tako pridružil osporovanim nagrajencem iz preteklosti kot sta bila severnoameriški državni tajnik Kissinger in izraelski ministrski predsednik Begin. Spet se je zlorabila človečanska ideja miru kot nagrada za politične cilje v mednarodnih odnosih«.

Svedska akademija v Stokholmu pa je

Težko bi se našlo kaj bolj vabljivega kot primerjati med seboj dve državi našega časa, v katerih ima komunistična partija popolno oblast. Mislimo na Poljsko in Jugoslavijo, ki se krčevito prizadevata, da bi jima oblast ne ušla iz rok. V tem sta si brez dvoma na moč podobni, v vsem drugem pa se krepko razlikujeta. Zato bi v pričujočem članku radi pokazali na razlike, ki so značilne tako za eno kot za drugo komunistično diktaturo.

ZEMLEJEPISNA LEGA

To je glavni razlog, da je partiji v Jugoslaviji uspelo, kar si Poljska ne more privoščiti, da se je namreč otresla odvisnosti od Moskve in ubrala svojo pot v socializem.

Ozemlje Poljske leži med dvema mogočnima sosedoma, Rusijo in Nemčijo, ki Poljakom nikdar nista bili naklonjeni in sta jim v preteklosti povzročili nepopisno gorje. Dolga, terensko neubranljiva meja s Sovjetsko zvezo je za Poljake usodna: v nekaj urah so sovjetski tanki že lahko v Varšavi.

Zakaj je moral umreti Moro?

Devet mesecev je trajal proces in sto zasedanj je bilo treba opraviti, da je prišlo do obsodbe v procesu zoper morilce demokrščanskega veljaka Mora. Sodni zbor je izrekel 32 obsodb na dosmrtno ječo in na stotine let zaporu pripadnikom tako imenovane »rimске kolone« Rdečih brigad. Pretekli teden je bila objavljena obrazložitev sodbe, ki obsega 1.415 strani.

Moro je moral umreti, ker si je prizadeval za sporazumevanje med DC in PCI, kar rdečim brigadistom, ki so hoteli sprožiti v Italiji družbeni prevrat, nikakor ni šlo v račun. »Moro je bil«, ugotavlja obrazložitev, »najvplivnejši politik, teoretik, nesporni strateg operacije narodne solidarnosti.« In prav ta sporazum o narodni solidarnosti so hoteli brigadisti z Morovim umorom minirati.

Prospero Gallinari naj bi bil tisti, ki je

Jugoslavija pa je ozemeljsko od sovjetske meje odmaknjena, vmes so tri države: Avstrija, Madžarska in Romunija. Slednji imata sicer od Moskve vsiljen komunistični režim, toda za SZ sta nezanesljivi zaveznici. To je bil eden odločilnih dejavnikov, da se je Titu leta 1948 posrečil prelom s Stalinom. Ko bi Jugoslavija imela tako lego kot Poljska, bi šla zgodovina Jugoslavije gotovo drugo pot, Tito pa bi bil že zdavnaj pozabljen.

PREBIVALSTVO

Sestav prebivalstva je na Poljskem in v Jugoslaviji bistveno različen. Prav SZ ima pa zasluge, da je danes Poljska narodnostno enotna država, saj manjšin skoro ne pozna. Po zadnji vojni je namreč Rusija Poljski odvzela vse predele, ki so naseljeni z Litvanci, Belorusi in Ukrajinci, medtem ko so na zahodu Poljske Poljaki sami pregnali Nemce čez mejno črto, ki jo tvorita reki Odra in Nisa. Le zaradi enotne narodne sestave Poljske je lahko svobodni sindikat Solidarnost v nekaj mesecih zajel vse poljsko ozemlje.

Kaj takega bi bilo v Jugoslaviji abso-

9. maja ustrelil Alda Mora po 55 dneh ugrabitve. Toda to pravijo tisti, ki niso bili zraven, tako imenovani skesani brigadisti, ki so to slišali od drugih. Sodišče ni moglo dokazati ne tega ne mnorega drugega. Tako niso mogli ugotoviti, kje je bil Moro med ugrabitvijo zaprt ne kje so ga naposled ubili.

V obrazložitvi je tudi potrjeno, da so Rdeče brigade zrasle iz italijanskih razmer, četudi so pozneje navezale stike tudi s tujimi terorističnimi centri. Bile so poskus izkoristiti nezadovoljstvo študentov, delavcev in na rob odrinjenih ter nezadovoljnih ljudi.

Danes se Mora na splošno ocenjuje kot človeka dialoga, sporazumevanja s komunisti, videca ali celo rešitelja italijanske demokracije. Vendar vsi niso tega mnjenja. Časnikar Giorgio Bocca npr. trdi, da teroristi niso udarili »v srce države«, ampak »tistega, ki je državo razkrajala«. In znani publicist Italo Pietra v knjigi »Moro — resnična veličina?« polemčno zavrača ustaljeno podobo o Moru, velikem državniku in politiku. Moro, trdi Italo Pietra, si imena državnik sploh ne zasluži, kajti bil je docela brez državnega čuta, slab politik in še slabši upravljalec, meglen intelektualac in neodločen minister, politik, ki je prikrival škandale svojih sodelavcev in branil lopove v korist svoje stranke. Seveda so se takoj dvignili glasovi zoper tako ocenjevanje Mora, toda že to, da je taka knjiga o Moru izšla priča, da razprava o Aldu Moru, kdo je pravzaprav bil, še zdaleč ni končana. Morda bi bilo pravilneje reči, da se resno šele sedaj začinja.

Craxijevo pismo Andropovu

V odgovor na pismo, s katerim ga je sovjetski državni in partijski voditelj Andropov seznanil s predlogi Moskve glede pogajanj o evroizstrelkih v Zenevi je italijanski ministrski predsednik Craxi izročil sovjetskemu veleposlaniku v Rimu Lunkovu pismo, v katerem obžaluje, da je sovjetska vlada povsem negativno odgovorila na zadnje Reaganove predloge o evroraketah. Ti pogoji niso ultimativnega značaja, pač pa okvir za nadaljnja pogajanja.

Craxi se zavzema za pravičen, uravnotežen in preverjen sporazum o jedrskem orožju srednjega dometa. Ne sme se opustiti nobene možnosti za nadaljevanje dialoga tudi po namestitvi prvih izstrelkov. Vendar bo Italija, če do sporazuma ne pride, pričela s postavljanjem raket v skladu s sklepom italijanskega parlamenta in v okviru z datumi, ki jih je določila NATO organizacija.

lutno nemogoče. Država je konglomerat raznih po razvoju zgodovine, jezika, kulture in vere ločenih enot. Poleg vodilnih Slovencev, Hrvatov in Srbov so se pojavili po zadnji vojni še Makedonci in muslimanski Bosanci, ki hočejo biti posebna narodna skupina. Da je zmeda še večja, sta v Jugoslavijo vključeni še dve močni narodni manjšini, poldrug milijon Albancev in pol milijona Madžarov. Kdo pod božjim soncem bi bil zmožen, brez velikega nasilja, iz teh tako različnih sestavin ustvariti enoten državni narod kot so to Poljaki? Tito je to poskušal, a brez uspeha, njegovi nasledniki pa se tega sploh ne upajo lotiti. Enotno gibanje vsega jugoslovanskega ljudstva po zgledu poljske Solidarnosti bo ostalo za vse čase samo utvara.

ENOTNA VERA

Za Poljake je verska enotnost v vsej zgodovini bila vir in temelj narodne zavednosti ter je ljudstvu v vseh časih dajala vztrajnost in moči, da je vzdržalo, čeprav so si Rusi, Prusi in Avstrijci državo razdelili med seboj. Nad 90 % Poljakov pripada katoliški Cerkvi in ta pripadnost ni le nekaj formalnega, ampak tudi čustvenega. Za Poljake je Cerkve najmočnejši porok njihove narodne in državne uveljavitve. Dovolj zgornjo je to prišlo do izraza ob zadnjem obisku poljskega papeža v domovini, kaže pa se tudi ves čas, odkar ima Poljska komunistični režim. Partijski veljaki enostavno ne morejo iti mimo in prek Cerkve.

Vsega tega v Jugoslaviji manjka. Njeni prebivalci pripadajo trem velikim veroizpovedim, katoliški, pravoslavni in muslimanski, ki se dostikrat gledajo vse prej kot prijazno. Ateistični režim je znal ves čas, kar je na oblasti, to versko različnost temeljito izkoriščati in izigravati eno versko skupnost proti drugi.

Najmočnejša po številu je srbska pravoslavna Cerkve, ki je iz oportunističnih razlogov, pa tudi zaradi notranje nemoči najbolj uslužna režimu. Muslimane vlada naravnost favorizira na račun katoličanov, ki so ji zlasti na Hrvaškem boleč trn v peti. Zato ni mogoče misliti, da bi v Jugoslaviji verske skupnosti enotno nastopile za ljudske pravice kot je to lahko storila Cerkve na Poljskem.

RAZLIČNA TIPA DIKTATURE

Čeprav obema državama kroji usodo komunistična partija, pa je le neka globoka razlika. Poljski je bil komunizem vsiljen od zunaj, v Jugoslaviji pa je prišel na oblast, čeprav s puško in nasiljem, iz lastne sreče. Ta razlika se je še stopnjevala po izgonu Jugoslavije iz Kominforma in po priključitvi Jugoslavije bloku neuvrčenih držav.

Zaradi te »samostojne poti v socializem« so zahodne demokracije Jugoslavijo zasule z denarjem in blagom, tako da je do zadnjih časov živela mnogo bolje kot vse države vzhodnega bloka. Poljsko pa je SZ le izkoriščala ter porivala v revščino in pomanjkanje.

Materialno zadovoljnemu prebivalstvu je zato Tito lahko odprl meje in zrahajal diktatorski pritisk. Z uvedbo delavskega samoupravljanja je Tito svojo diktaturo demokratično pobarval, kar je močno učinkovalo znotraj države, še bolj pa v inozemstvu. Zanimivo pa je, da je poljska Solidarnost ponudbo samoupravljanja po jugoslovanskem vzgledu odklonila koč nedemokratično.

Po Titovi smrti je sicer partija začela natezati vajeti v strahu za oblast, a kar se je zgodilo na Poljskem z udarom Jaruzelskega, da se reši komunistična diktatura, gotovo nima primerjave. Vendar ni dvoma, da bi se tudi jugoslovanska partija poslužila istih in podobnih sredstev, ko bi zašla v isto nevarnost. Ni pa v Jugoslaviji mogoče gibanje po vzgledu Solidarnosti, vsaj ne v doglednem času in da bi zajelo celo državo. Zato jugoslovanski komunistični veljaki lahko mirno spijo. Na Poljskem pa ne smejo.

L. P.

RUDI BOGATEC

Kitajska v letu 1983

Jedli smo kitajsko hrano. Navadno nas je sedelo po deset pri okrogli mizi, po sredi katere so nam na vrtečem se velikem pladnju servirali do deset vrst jedi. Vsak si je izbral, kar mu je najbolj prišlo. Lačni nismo ostali, a nasitili se navadno tudi nismo. Nekatere jedi so bile zares okusne, druge pa spet neprivlačne. Piva ni manjkalo, a ni bilo hladno. Jedli smo s palčicami. Malokdo je imel zaradi kitajske hrane prebavne motnje.

Otroci v sedanji Kitajski niso zaželeni. Če je v družini le en otrok, ga država z vsem preskrbi, če sta dva, ne prispeva nič, če so pa trije, morajo starši za otroke plačati davek. Ljudi je res veliko in zato se obsesti boje, da ne bo dovolj hrane za vse, čeprav je vsaka ped zemlje skrbno obdelana.

Poročno slavlje uprizarjajo množično. Do 300 parov se poroči naenkrat, da se prištedi na času in stroških. Deklice niso cenjene. Če je prvi otrok deklica, poskušajo v drugo. Svoj čas so deklice ali utapljali ali pa puščali pred vrati evropskih misijonarjev, zlasti če je primanjkovalo riža. Izpostavljanje ali utapljanje je sedaj nadomestil splav, ki je v nekaterih primerih celo ukazano. Poganstvo in diktatura si tu dajeta vzajemno podporo.

Moški in žene so vsi enako oblečeni: bele srajce in črne hlače iz najlona, da ni treba likati. Ostriženi so tudi vsi enako: moški na krtačo, ženske pa nosijo nekolikaj daljše lase. Ljudje so zelo vljudni in prijazni, gledajo sproščeni in se radi smejejo. Vsi si želijo sreče in to naj bi prinesla okrogla vrata, upodobljeni ptički feniksi ali želve, ki pomenijo dolgo in srečno življenje. Radi imajo hazardne igre, nikjer pa ni videti pornografskega tiska.

Mrtve zelo častijo, pa bolj iz strahu kot iz spoštovanja. Svojce pokopljejo tam, kjer je dosti vode in vetra, ker so prepričani, da če imajo vse to, ne bodo hodili domov strašiti.

Na zunaj se zdi, da na Kitajskem ni vere. Za časa »tolpe štiri« so med kulturno revolucijo uničili mnogo spomenikov kitajske večtisočletne kulture (tempelje, kipe, knjige). To kulturo in miselnost Kitajcev je oblikoval Konfucij. Za časa kulturne revolucije je bil razglašen za reakcionarja, sedaj je spet v časti. Njegova rojstna hiša je vojaško zaščitena.

Obiskali smo več svetišč. Budu posvečenim. Sedaj jih kažejo kot kulturne spomenike. A nekateri še vedno pred Budovim kipom zažigajo dišeče palčice, pokleknejo, molijo in delijo miloščino. Mlajši rod tega navadno ne dela, ker je mlademu človeku do 18. leta prepovedano govoriti o veri. Videli smo številne Budove kipe raznih velikosti in v raznih položajih. Veliki Buda je 38 m visok, mali Buda — vodič ga je imenoval Budin — pa pritlikavec. Nekateri kipi so iz kamna, drugi iz bronu, eden celo iz »džjade«.

Tudi smo se vzpeli na sveto goro Tajnan, na katero vodi 7.000 stopnic. Mi smo se poslužili vzpenjače, verni Kitajci pa gredo peš. Budizem še ni umrl, tudi ni nek spomin na pretekle čase. Tudi današnji Kitajec potrebuje poleg jesti in piti kaj duhovnega. Na tej gori, od koder je krasen razgled na spodaj se razprostirajočo ravnino, stoji zapuščen samostan. Ljudje pa vseeno molijo in prosijo za rodovitnost v družini in na polju.

Pravijo, da tudi na Kitajskem mladi rod odkriva vero kot se to splošno dogaja v vseh komunističnih deželah. Češčenje Maočetunga, Lenina in Marksa pojenjuje. Mi smo na vsem potu videli le eno Maovo sliko, nekdanjo tako oboževanega voditelja, ki pa je s svojimi pajdaši kriv smrti milijonov ljudi. Nismo zasledili nikjer vsiljive partijske propagande ne rdečih zvezd in bander.

Kitajci imajo proste dneve trikrat na leto, a za kitajsko novo leto po cel teden. Ker ne hodijo ob nedeljah in praznikih v svetišča, mrgoli ljudi na cestah. Obiskujejo kulturne spomenike, se vozijo s čolnom po jezerih. Le malokdo obdeluje svoje njive ob nedeljah.

Režim se bi rad postavil z velikimi deli. Tak je velikanski most čez reko Jantse (Velika voda), ki smo si ga ogledali. Stoji na stebrih, 70 m visokih in je dolg 6 km. Po njem sta speljani cesta in železnica. Ponekod so rešili problem suše s široko razvežano kanalizacijo.

Največ se na Kitajskem pridelata riža, ki ga že izvažajo. Ne manjka tudi sladkega krompirja, koruze in bombaža. Po umetnem kanalu, ki veže Sever in Jug, vozijo čolni, eden za drugim, v dolgi vrsti kot vlak, ki prevažajo v prvi vrsti premog za industrijo in ogrevanje.

Poglavje zase je kitajski zid, ki so ga

začeli graditi pred več kot dva tisoč leti, končali po komaj pred nekaj stoletji. Zahteval je brezštevilna človeška življenja. Visok je do deset metrov. Na vsakih sto metrov je stražni stolp, s katerega je bil v primeru napada dan alarm za protinapad. Zid je za kitajske sovražnike deloval kot zastraševalno opozorilo, obenem pa je bil glavna prometna žila za trgovce tistega časa. Ni ga turista, ki ne bi občudoval izrednega dela in domiselnosti kitajskih cesarjev.

Po dvajsetih dneh potovanja po Kitajski smo se v Pekingu vkrcali na letalo. Prek Karačija v Pakistanu in Beograda smo dospeli v Zürich, kjer je bilo našega potovanja konec, spomini na Kitajsko pa bodo v nas še dolgo živeli.

— Koniec —

OKNO V DANAŠNJI SVET

■ Vodja libanonskih Druzov, neke muslimanske ločine v Libanonu Walid Džumblat je v Rimu imel številne pogovore z italijanskimi politiki. Tako ga je sprejel predsednik vlade Craxi, sestal se je z Belinguerjem, srečal v Vatikanu z nadškofom Silvestrinijem ter v samostanu Sant'Egidio in Trastevere z grško melitskim patriarhom Maximos V., ki pri-sostvuje sinodi škofov v Rimu. Džumblat je dejal, da ni optimist glede razvoja v Libanonu. S svoje strani zahteva, da Druzi dobijo večjo samoupravo, da se spremeni narodni dogovor iz leta 1943, ki daje krščanskim maronitom mesto predsednika države ker da maroniti niso več številčno najmočnejša skupina v Libanonu in da mirovne sile ne vršijo več tistega poslanstva, zaradi katerega so lani prišle v Bejrut. Ščitile naj bi civilno prebivalstvo, sedaj pa podpirajo, zlasti Amerikanci, vladne čete predsednika Džumajela.

■ V Rimu sta se sestala glavna tajnika italijanske in francoske komunistične partije Berlinguer in Marchais. Glavna točka pogovorov so bila pogajanja med SZ in ZDA na ženevski razorožitveni konferenci. Tajnika sta govorila tudi o položaju v Libanonu. Italijanski in francoske čete ne bi smele podpirati nobene od sprtih strani, temveč delovati v smislu nacionalne sprave, če bi se pa mednarodne sile zapletle v državljansko vojno, bi bilo nujno italijanske in francoske čete umakniti. Marchais, katerega stranka sodeluje v sedanji Mitterandovi vladi, je dejal, da vlada kljub slabostim deluje v pravi smeri in zasluži podporo komunistov. Nasprotno pa je Berlinguer dejal, da ukrepi Craxijeve vlade niso usmerjeni k razvoju, ne zagotavljajo večje zaposlenosti in favorizirajo večja premoženja, zato italijanski komunisti nasprotujejo Craxijeve gospodarski politiki.

■ V Rimu se je mudil na krajšem obisku predsednik južnoameriške države Kolumbije Belisario Betancur. V Vatikanu ga je sprejel tudi papež Janez Pavel II. Betancur je ustanovitelj skupine »Contadora«, t.j. petih držav, ki skušajo posredovati med vojskujočimi se državami v Srednji Ameriki. Na tiskovni konferenci v Rimu je dejal, da so že sestavili dokument za izhodišči pogajanj kako razrešiti srednjameriško krizo. Dokument, ki vsebuje 20 točk, bodo posredovali glavnemu tajništvu Združenih narodov.

■ V New Yorku je umrl zaradi levkemije v starosti 62 let tamkajšnji nadškof kardinal Terence Cooke. Težje bolan je bil že nekaj časa. Newyorško nadškofijo, ki šteje skoraj dva milijona vernikov, je vodil od leta 1968. Leto nato ga je sv. oče Pavel VI. imenoval za kardinala. Bil je predsednik odbora za obrambo življenja. V svoji duhovni oporoki, ki jo je sam prebral nekaj dni pred smrtjo na svoji bolniški postelji je pozval katoličane, naj z vsemi silami branijo življenje v vseh njegovih oblikah.

■ Severnoameriški predsednik Reagan bi moral v začetku prihodnjega meseca obiskati Filipine, kjer pa vedno bolj narašča odpor zoper samovoljno vladanje predsednika Marcosa in njegove žene Imelde. En mesec silovitih protivladnih demonstracij, ki so se pričele po uboju opozicijskega politika Benigna Aquina je prepričal Reaganove svetovalce, da bi bil obisk politično neučinkovit in za severnoameriško vladno bolj škodljiv kot koristen. In tako je Washington sporočil, da Reagan »zaradi neodložljivih obveznosti, ki jih ima doma«, ne bo mogel obiskati Filipinov.

■ Mesec dni po sestrelitvi južnokorejskega potniškega letala je ta dežela na

Mladinski seminar „Alpe-Jadran“ '83

K številnim pobudam delovne skupnosti Alpe Jadran za uveljavitev plodnega sodelovanja med deželami Srednje Evrope sodi tudi vsakoletni mladinski seminar. Letošnji 9. tovrstni seminar je potekal od 27. septembra do 1. oktobra v Linzu na Avstrijskem. Udeležile so se ga delegacije iz Slovenije, avstrijske Koroske, avstrijske Štajerske, Solnograške, Gornje Avstrije, Veneta in Furlanije-Juljske krajine.

Ena osrednjih tem srečanja je bilo pereče vprašanje mladinske brezposelnosti na območju Alpe-Jadran. Iz podrobnih poročil je bilo mogoče ugotoviti, da gre za vprašanje, ki se dokaj različno pojavlja v posameznih deželah oz. republikah, kakor so spričo različnih družbeno-političnih ureditev različni tudi poskusi, da bi to vprašanje rešili ali ga vsaj ublažili.

Daljnem vzhodu znova predmet svetovnega javnega mnenja. V mestu Rangunu, prestolnici južnoazijske države Burme je 16 članov njene številne delegacije — kar 260 oseb — postalo žrtev peklenskega stroja, ko je odposlanstvo stopilo v »mavzolej mučencev«. Med žrtvami so štiri ministri: podpredsednik vlade, zunanji minister, minister za trgovino in industrijo ter minister za energetske vire. Predsednik Južne Koreje se je po naključju rešil, ker se je za nekaj minut s svojim spremstvom zakasnil. Takoj se je vrnil v Seul, ostala delegacija pa je prekinila potovanje, ki je vključevalo še Indijo, Avstralijo in Novo Zelandijo.

Izlet na Štajersko

»Lepo in prijetno je, če prebivajo bratje (in sestre) skupaj.« Ta svetopisemski izrek smo občuteno doživeli v nedeljo 2. oktobra, ko sta se za skupni izlet združila dva cerkvena pevski zbora: Novi sv. Anton in Sv. Jakob. Vsi veselili in dobre volje smo pred cerkvijo Novega sv. Antona napolnili velik in udoben avtobus. Pred nami je bila 225 km dolga pot.

Kot prva točka našega izleta je bila nedeljska maša na Sladki gori. »To bo najbrž pomota. V mislih imate Sveto goro,« bo morda kdo podvomil. Ne, ne! Bili smo na premalo poznani Sladki gori, kjer že 220 let stoji Mariji posvečena cerkev v baročnem slogu, ki je biser Slovenije. Lepoto te cerkve s pozlačeni kipi, okvirji in neštetiimi okraski se v malo besedah ne da popisati. Vse ohranjajo in vzdržujejo tako kot je bilo. Tudi klopi iz masivnega lesa so stare toliko kot cerkev. (Naj tu omenimo staro navado moške in ženske strani v cerkvi. Štajerskemu moškemu spolu v čast povemo, da je bila moška stran polno zasedena.) Škoda, da smo zaradi dolge poti prispeli s četrturno zamudo in ni bilo somaševanja z župnikom, kot je bilo v načrtu, zato smo takoj po župnijski maši sledili sv. daritvi, ki jo je daroval naš duhovni vodja dr. Prešeren.

Po maši nam je g. župnik razložil nastanek in zgodovino cerkve, ki sega v čas celjskih grofov. Marijin kip na glavnem oltarju je podoben kipcem avstrijskih gorskih cerkva (Sv. Višarje, Maria Zell in še kje). G. župnika smo vprašali eno in drugo o pozlačeni kipih, ki jih je vse polno.

Pravo presenečenje so čudovite freske, s katerimi je do zadnjega kotička poslikal sredi 18. stol. baročni strop in prazne dele sten slovenski slikar Franc Jelovšek. Osebe so v živih barvah naravne velikosti. Vsi pomembnejši dogodki Marijinega življenja od zaroke dalje so upodobljeni, pod temi slikami pa ljudje z različni boleznimi, nesrečami in stiskami, ki se zaupno obračajo k Mariji; potem velika skupina ljudi mnogih narodov in ljudstev, med njimi tudi dobro viden turški paša, ki se trdno oklepa nekoga, da bi lažje prišel do Marije. S tem je slikar hotel poudariti, kako Marija želi, da bi vsi narodi prišli k njej in po njej k Bogu. Slikar je upodobil tudi samega sebe kot skromnega, ponižnega in majhnega moža. Pod sliko je napis: Vse Mariji v čast! Franc Jelovšek.

Ko smo zapustili cerkev, nas je g. župnik po štajerski navadi pogostil z domačim kruhom in kozarkom »prozornega«, ali kozarcem novega belega »mošta«, kakor je kdo želel.

Gostoljubno so nas sprejeli in nam pri eni sami dolgi mizi postregli z izvrstnim

Delegati so v tej zvezi odobrili resolucijo, v kateri pozivajo posamezne vlade na območju Alpe-Jadran, naj nikakor ne prezirajo boleče resničnosti mladinske brezposelnosti in naj primerno upoštevajo pobude mladih na gospodarskem področju.

V središču pozornosti je na seminarju tudi bilo vprašanje vzajemne mladinske izmenjave med deželami oz. republikami delovne skupnosti Alpe-Jadran. Delegati so izdelali podrobne in konkretne predloge, kako naj bi posamezne deželne uprave omogočale mladinskim organizacijam brezplačna gostovanja, ki naj bi seveda pripomogla k medsebojnemu spoznavanju mladih iz sosednjih dežel.

Dobršen del seminarja je bil posvečen ravno spoznavanju mladinske in tudi drugačne resničnosti Gornje Avstrije, se pravi dežele, ki je priredila letošnji seminar. O tej avstrijski deželi je udeležencem seminarja predavala soproga gornjeavstrijskega deželnega glavarja Annelise Ratzenböck. Na sporedu so bili večer s predstavnikami tamkajšnjih mladinskih organizacij, obisk mladinskih in dijaških domov, folklorni večer in izlet po mestu Linz in njegovi okolici.

Med člani mladinske delegacije Furlanije-Juljske krajine je bila tudi predsednica Mladinske sekcije Slovenske skupnosti Marija Breclj, ki je med drugim bila edina predstavnica narodnih manjšin. Njena prisotnost je bila dragocena, saj je na seminarju vztrajno opozarjala na narodne manjšine, ki so vendarle pomembna resničnost tudi na območju Alpe-Jadran.

in obilnim kosilom v Šmarskem domu v Šmarjah pri Jelšah. Po kosilu pa brž na pot v Rogaško Slatino. Kdo ne bi šel rad v kraj, kjer iz več različnih vrtecev zemlja ponuja hladno in toplo vodo, da odzdravi ali vsaj olajša razne človeške bolezni in nadloge?

A ne bi bili zavedni zamejski Slovenci, če bi pozabili na našega svetniškega kandidata škofa Slomška, zato še v Celje, kjer je on študiral. Zanimala nas je opatijska cerkev iz 14. stol., kamor je kot dijak rad zahajal in se v molitvi pripravljati na svoj poznejši poklic. Kot duhovnik je v tej cerkvi služboval nekaj let.

Sedanji opat Friderik Kolšek nam je na kratko obrazložil glavne značilnosti cerkve, ki jo počasi, a temeljito obnavljajo, ker je bila na tem, da razpade. Samo za utrditev zidov so porabili 40 ton cementa!

»Zdaj vam pokažem najdražje te cerkve: kapelo Žalostne Matere božje,« je dejal opat, odklenil zakladnico umetnin in pričel z razlago.

Tudi tu stoji na posebnih kamnitih podstavkih, ki je vsak drugačen, razni svetniki; nad njimi pa krasota kamnitih skulptur, kjer nista niti dva kamenčka enako obdelana.

V tej čudovito ozvočeni kapeli smo zapeli K tebi želim, moj Bog... Po končani pesmi nas je opat povabil, naj gremo mi-mo Pietà in pogledamo Mariji v obraz, da vidimo njeno vdano žalost. Šli smo eden za drugim. Videli smo solze na licih, a izraz obraza je tak, kot bi nam hotela reči: »Poglejte mojega Sina, kaj je prestal, da vas je odrešil!«

»Skulptura te Pietà je izklesana iz kamna pečena. Strokovnjaki so zdrgnili s kipa več (menda sedem) plasti raznih barv, preden so prišli do originala, takega, kot ga vidite pred seboj,« je zaključil razlago prijazni opat. V cerkvi smo odmolili še litanije Matere božje in zapeli pred podobo škofa Slomška V nebesih sem doma...

Sonce se je poslavljalo, ko smo pred cerkvijo zapeli Slomškovo vedno lepo Glejte, že sonce zahaja...

Opat nam je želel pokazati še nekaj, preden zapustimo Celje. Na zunanem zidu cerkve je vzidana velika plošča iz 14. stoletja, na kateri je v štirih jezikih zapisano, da na tej zemlji živijo ljudje, ki govore te jezike, ki so vsi enakopravni. Zaželeli smo si, da bi to veljalo tudi za nas.

Bil je že mrak, ko smo zasedli naše prostore v avtobusu, in spretni šofer nas je brez nezgod pripeljal domov.

Vodstvu obeh zborov, zlasti pa dirigentu Ediju, ki je svetoval obisk teh krajev, se vsi udeleženci iskreno zahvaljujemo.

Svojevrstno ogorčenje

Iz Ljubljane smo prejeli pismo, ki se glasi:

Prijatelji iz Trsta so sinu in meni poslali izreček iz zadnje številke vašega časopisa, v katerem navajate nekatere nesrečnice o najinem pokojnem možu oziroma očetu Francetu Kimovcu.

Ni resnična trditev, da »ni skrival verskega prepričanja« oziroma, da je bil »iz krščanskih vrst« kot navajate. Svoj svetovni nazor je oblikoval že v dijaških letih, ko je postal prepričan komunist, kar je ostal do konca svojega življenja. Absurdno bi bilo, če bi ga cerkveno pokopali. Zeleli smo le intimnejše slovo, zato smo žaro položili v grob v ozkem krogu svojcev in prijateljev.

S tem pismom izražava svoje ogorčenje nad vašim pisanjem in prosiva, da ga objavite.

Vida in Ziga Kimovec

Odgovor uredništva:

Da bodo bralci razumeli to »ogorčenje«, naj povemo, da smo 22. septembra letos objavili vest o smrti Franca Kimovca-Zige, znanega revolucionarja. Večino podatkov smo povzeli iz ljubljanskega »Dela«, ki je objavilo spominski članek. Tudi o tem, da je vse povojno obdobje skrbno spremljal in ustvarjal politiko na področju odnosa do verskih skupnosti in vedno poudarjal, da verska čustva še niso klerikalizem.

Podatke, da je bil »iz krščanskih vrst« in »da so se njegovi družinski člani odločili za cerkveni pogreb«, kar naj bi izražale besede »pogreb bo v družinskem krogu« smo prejeli od nekega njegovega stanovskega tovariša učitelja iz Slovenije, ki ga je od blizu poznal. Če smo v tem pogrešli, sedaj z objavo pisma Kimovčeve žene in sina popravljamo, bralci pa lahko sami presodijo, ali je tako ogorčenje nad vestjo, da je bil cerkveno pokopan res vredno ogorčenja. Rajni Kimovec je gotovo že v spoznanju dokončne resnice, Vido in Ziga Kimovca pa to kot nas vse še čaka. Tedaj bosta tudi onadva odkrila, kaj je bilo v njunem življenju največji absurd.

Komunizem ni več daleč...

Začenjajo se uresničevati napovedi, ki jih je v svojem Kapitalu predvidel eden največjih marksistov Karl Marx, da predhodni socialistični družbeni ureditvi sledi komunistična.

Osnovna značilnost komunizma je načelo: »Vsak po svojih zmognostih, vsakemu po njegovih potrebah.« Družbena ureditev torej predvideva obilje dobrin, s katerimi lahko vsakdo zadovolji svoje potrebe. Pri tem pa vsakomur omogoča, da prispeva k ustvarjanju teh dobrin po svojih zmognostih. Denar torej izgublja svoje funkcije in tudi smisel.

Prav te značilnosti pa postajajo iz dneva v dan očitnejše v Jugoslaviji. Denar izgublja svoje funkcije in smisel svoje fukcije. Gospodinja zanemarljivo svoje hranilne knjižice ali pa jih vzamejo v roke le zato, da prihranke zmanjšajo. Denar kot hranilec vrednosti so že popolnoma nadomestile dobrine kot so kava, pralni prašek, sladkor in olje. Do tega pojava je prišlo povsem spontano brez priporočil družbenopolitičnih skupnosti. Nasprotno pa je družbena akcija z uvedbo bencinskih bonov zmanjšala tudi vlogo denarja kot menjalnega sredstva, kar pomeni korak naprej proti začrtanemu cilju.

Prav tako izrazita postaja v Jugoslaviji tudi druga značilnost komunistične ureditve — obilje dobrin. Takega obilja, kot si ga predstavljajo nekateri malomeščanski sociologi, sicer še nimamo.

Zato se obilje pri nas kaže na dosti višji ravni. Imamo dovolj praznarn za kavo in to toliko, da lahko dela en mesec ena, drug mesec druga in tako dalje do novega leta. Rafinerij nafte smo prav tako zgradili toliko, da lahko doma načrpano in kupljeno nafto predelamo po trikrat, preden jo pošljemo v črpalke. Tudi ostalih industrijskih kapacitet imamo toliko, da v povprečju niso izkoriščene niti s 50 odstotki.

Tretja značilnost komunizma je plačilo po potrebah. Priznati moramo, da tega sicer še nismo v popolnosti dosegli, smo pa zelo blizu. Osebnih dohodkov v različnih delih Jugoslavije so že skoraj izenačeni, čeprav je produktivnost ponekod nekajkrat večja kot drugje. Prav to pa pomeni, da se približujemo uresničitvi načela »vsak po svojih zmognostih, vsakemu po njegovih potrebah.«

Brez dvoma bo dan, ko bomo novi družbeni sistem tudi uradno razglasili, največji praznik v našem življenju. Za ta praznik si bomo, ker smo skromni, zaželeli 10 dkg prave kave in bon za 20 litrov bencina. (»Pavliha«)

Predstavitev taborov goriških skavtov

Vodstvo SZSO za goriško pokrajino je priredilo v sredo 28. septembra srečanje s starši, prijatelji in sodelavci goriških skavtov. V pokrajini beležimo lepo število mladih in manj mladih članov skavtske organizacije — kar tristo. Na večeru smo pregledali poletno bivanje in ugotovili naslednje:

Ze prvi teden poletnih počitnic, torej od 19. do 26. junija so najmlajši člani, volčiči in verice taborili v Stržišču. To je majhna vasica v Baški grapi na Tolminskem, znana predvsem po tednih duhovnosti, ki jih tam doživijo povprečno 700 mladih na leto. Našega tabora se je udeležilo približno 50 otrok in voditeljev.

Program tabora je bil podoben taborjenju izvidnikov in vodnic, ki so starejša veja naše organizacije. Vrstili so se izleti, dan športa, dan izražanja, razne igre in mnogo sprehodov, kar je nedvomno zelo pripomoglo k zadovoljivemu uspehu. Voditelji so vsak dan točkvali pospravo sob in postelj, zvečer pa skeče ob tabornem ognju. Prvo uvrščene skupine so zadnji dan tabora prejele nagrado, najbolj »pridni« pa so zadnji večer imeli »hude« proces...

Skupina novincev roverjev in popotnic se je z nekaterimi voditelji odpravila 5., 6. in 7. julija na potovalni tabor. Z avti so se peljali do Paulara, od koder so obloženi z nahrbtniki nadaljevali pot peš. Pot ni bila lahka, saj je bila navkreber in zelo strma. Prvi dan so prispeli, čeprav utrujeni, do zastavljenega cilja, seveda za prvi dan: vrh gore Zermula. Od tu so se spustili v dolino in prespali na planini. Naslednji dan so brez hudih težav (razen nepopisne utrujenosti) osvojili vrh 2000 m visoke gore Monte Cavallo. Žal pa pristop ni bil tako lahek, saj so zaradi bližajoče se noči morali prespati v osrčju gore. Tretji dan pa so vsi srečni končali svojo pustolovščino v Pontebbi,

odkoder so se z vlakom pripeljali domov.

Cez približno deset dni, 17. julija, smo se skavti udeležili vsakoletnega tabora za izvidnike in vodnice ter roverje in popotnice. Letos se je odvijal v vasi Reka ob Idriji. Tabor, ki se ga je udeležilo kar 120 ljudi je trajal dva tedna. Podobno kot volčiči in verice smo tudi mi razdelili program, da ni manjkalo ne dela ne zabave. Imeli smo npr. dan skavtskih spretnosti, dan športa, dan zbranosti, dan slovenstva.

Slednji je bil letos novost in ta dan smo se posebno posvetili manjšinski problematiki. O tem nam je govoril starejši brat skavt Mirko, ki je bil letos izvoljen v pokrajinski svet. Najbolj zabavno pa je gotovo bilo kopanje v Idriji, zlasti po dolgi celodnevni turi, pa tudi sicer, ko so voditelji to dovolili. Mlajše in starejše vodstvo pa ne bo nikoli pozabilo tekme v skaut-baalu, kjer so mladi »nesramno« premagali stare.

Solze zadnjega dne in splošno navdušenje kaže, da je tabor uspel, za kar se moramo zahvaliti voditeljem in staršem.

Starejši skavti in pripadniki 2. čete so se zopet srečali v Sovodnjah na zletu tabornikov ob 30. obletnici njih ustanovitve. V petek 26. septembra je bila prisotna uradno povabljen delegacija, v soboto pa vsi prej omenjeni, ki so skupaj s tržaškimi zastopniki predstavljali Slovensko zamejsko skavtsko organizacijo. Na zletu so bili prisotni tudi taborniki iz Slovenije in drugih jugoslovanskih republik; z njimi so ob tej priložnosti vzpostavili res prijateljske odnose, ki, upamo, bodo trajali, saj so bili naši prijatelji z onstran meje zelo pozorni in prijazni do nas.

Sledila je debata o naših problemih, ki so se je udeležili vsi prisotni. Eno smo potrdili: naši starši bodo še naprej skrbeli za nas in nam vsestransko pomagali.

Poredna puma

Z GORIŠKEGA

Konferenca o papežu

V ponedeljek 10. oktobra je bila v bogoslovnem semenišču konferenca o sedanjem papežu. Govoril je prof. Fr. Ricci iz Milana. Konferenca se je udeležilo lepo število poslušalcev. Prof. Ricci je na začetku pozdravil in predstavil Sergio Pellegrini, za njim pa v slovenščini še dr. K. Humar, ki je poudaril, kako je prof. Ricci že dolgo povezan s slovenskimi goriškimi škofiji.

Prof. Ricci je dober poznavalec sedanjega papeža, katerega je spremljal na številnih njegovih potovanjih, zlasti še v Mehiko in Srednjo Ameriko. Njegova izjava niso bila življenjski in drugi podatki o Janezu Pavlu II., marveč poudarjanje nekaterih njegovih osrednjih misli. Iz papeževih govorov in okrožnic izstopajo njegova povezava z vsemi Cerkvami po svetu; njegovo poudarjanje vloge, ki jo je imela in jo še ima krščanska Evropa. Ta kontinent, ki je doživel dve svetovni vojni v enem stoletju, je še vedno gonilna kulturna sila v svetu, toda ne zaradi svojih sedanjih mislecev, marveč zaradi papeža, ki je glasnik vseh ljudi v iskanju človekovih pravic in dostojanstva. Saj je v središču papeževga nauka in zanimanja ravno človek v razsežnostih in potrebah, od miru in svobode do socialne pravice in nadnaravne poklicanosti za otroka božjega ter dediča Kristusovega kraljestva.

Predavatelj je govoril prosto in preprosto, tako da je ob koncu neka poslušalka rekla: »Tega pa smo razumeli, ker ni rabil težkih besedi.«

Znova se je pokazalo, da ob sodelovanju italijanskih in slovenskih katoliških kulturnih sil nekatere pobude boljše uspejo.

Doberdob

Srečanje med dvema cerkvenima zborama. Na pobudo nekaterih članov župnijskega sveta iz Althofna v nemškem delu Koroške so prišli na izlet na Primorsko in na obisk k našemu pevskeemu zboru »Hrast« in župnijskemu občestvu člani tamkajšnjega cerkvenega zbora.

Kot rečeno je prišla pobuda od njih strani in se je zdel prvi trenutek več kot drzna, češ, kaj moremo nuditi nekemu, ki govori nam čisto tuj jezik, ali kaj moremo od njega sprejeti. Samo srečanje, ki se je odvijalo v glavnem pri skupnem koncertu v soboto 8. oktobra zvečer v župnijskem domu in potem dolgo v noč na družabnem srečanju ob pesmi in kozarčku dobre domače kapljice ter se potem nadaljevalo v nedeljo pri župnijski maši ter še po maši zunaj pred cerkvijo je pokazalo, da je bila ta bojazen odveč.

Skupina ki je prišla na obisk, je štela 40 ljudi, od tega nekaj več kot polovica pevcev. Po prihodu v Doberdob v poznih popoldanskih urah so obiskali vas in nato še Vrh sv. Mihaela, prizorišče hudih bojov v prvi svetovni vojni. Poleg tega so si prav kratko ogledali še Gorico, kjer so prenočili, ter kostnico v Redipugli in Sesijski zaliv.

Zvečer ob osmih se je začel koncert v polno zasedeni župnijski dvorani. Najprej so nastopili pevci domačega mešanega zbora »Hrast« pod vodstvom pevovodje Karla Lavrenčiča in zapeli gostom v pozdrav tri slovenske pesmi in eno narodno s Tirolske in Štajerske.

Nato so zapeli gostje niz nemških koroških narodnih ter nekaj črnih duhovnih pesmi. Zaključili so s koroško narodno »Pojdam v Rute«, ki so jo brezhibno zapeli tudi v jezikovnem pogledu. Spored sta povezovala Marija Jarc in Renco Frandolič ter sproti podajala v strnjem prevodu nam njihove oz. njim naše pesmi. V pozdravnem govoru v obeh jezikih je bila poudarjena predvsem misel, da je potrebno, da se na tak način srečujemo in spoznavamo, ker prav to pripomore k zbliznanju med narodi in s tem k popuščanju napetosti in splošnemu miru.

V nedeljo so nam gostje peli pri farni maši, na koncu pa smo skupaj, vsak v svojem jeziku, zapeli Zahvalno pesem, Bogu v zahvalo za to nenavadno, a mogoče prav tako še bolj zanimivo srečanje. Prijetno vzdušje se je nadaljevalo še pred cerkvijo, kjer smo se skupaj slikali v spomin, še nekaj zapeli in se poslovili.

Na poti domov so se gostje ustavili za kratek čas še na Jazbinah pri vinogradniku Alešu Komjancu, se še malce okrepčali in pokusili izvrstno briško kapljico. Kar lepo zastopstvo društva »Hrast« in župnijskega občestva iz Doberdoba je goste pospremlilo do Jazbin, kjer smo se od njih poslovili, potem ko so nas povabili, naj jim obisk vrnejo prihodnje poletje v Althofnu.

tržaške novice

Pismo za sveto leto

Slovenski dušni pastirji na Tržaškem so izdali posebno daljše pismo, namenjeno vsem vernikom. V pismu je govor o svetem letu, o dolžnosti sprave in pokore ter o svetoletnem odpustu. Pismo preberite in ga pokažite še drugim!

Romanje k Sv. Justu

Članice Slovenske Vincencijeve konference v Trstu bodo v četrtek 20. oktobra popoldne poromale v stolnico sv. Justa za svetoletni odpustek. Maša bo v stolnici ob 17.30; pred mašo bo priložnost za spoved. Udeležbo in sodelovanje so obljubili tudi skavti in skavtinje ter Marjine družbenke.

Seja šolske komisije pri tržaški SSK

Prejšnji teden se je sestala šolska komisija Slovenske skupnosti v Trstu. Na dnevnem redu so bili razni odprti problemi, ki ovirajo redno delovanje slovenskih šol in gredo od števila vpisanih učencev in šolskih prostorov pa do učbenikov in dejavnosti upravnih organov na šolskem področju.

Število letos vpisanih v slovenske osnovne šole, srednje in višje srednje šole se je v bistvu obdržalo na lanski ravni, zato se je ohranilo tudi število razredov in ustreznega učnega in drugega osebja.

Problem šolskih prostorov za industrijski zavod »Jožef Stefan« in slovenski oddelek geometrov v okviru trgovskega zavoda »Žiga Zois«, ki sta nameščena v sosesli bivše psihiatrične bolnišnice pri Sv. Ivanu, je še vedno odprt. V prvi vrsti je potrebno spremeniti obstoječi regulacijski načrt z varianto, ki bi omogočila dokončno in stalno ureditev celotne zgradbe za potrebe omenjenih šol.

Popoln zastoj je opazen na področju pripravljanja in izdajanja učnih knjig. Mnogi že pripravljeni teksti ležijo na šolskem uradu in se ne tiskajo. Pristojni organi se izgovarjajo, da ni zadosti denarja. Če je tako, potem bi moral parlament zvišati zadevno postavko v državnem proračunu, ki je že dolga leta vedno enaka.

Šolska komisija je nadalje razpravljala tudi o načinu prodajanja šolskih knjig, ki jih država tiska za slovenske šole. Nujno je to vprašanje rešiti tako, da se bodo omenjeni učbeniki lahko prodajali tudi v knjigarnah.

Za rešitev teh in drugih podobnih problemov bi se morale ustrezno zavzeti pristojne šolske oblasti. V tem pogledu je velika pomanjkljivost v tem, da zadnje čase ne deluje posebna komisija za slovenske šole, ustanovljena po zakonu št. 932 (Belci-Skerk). Po drugi strani pa je uspešno delovanje te komisije tesno povezano z imenovanjem stalnega superintendenta Deželnega šolskega urada. Po odhodu prof. Angioletti je v tem pogledu nastala občutna praznina, ki se ne more učinkovito izpolniti z imenovanjem začasnih namestnikov na čelo tega urada.

Društvo slovenskih izobražencev v Trstu vabi v okviru svojih ponedeljkovih večerov na okroglo mizo, katere predmet bo politični položaj na Tržaškem ob novih krajevnih upravah. Večer bo v društvenih prostorih, ul. Donizetti 3/I v ponedeljek 17. oktobra s pričetkom ob 20.15.

Konferenca g. nadškofa

V soboto 8. oktobra je goriški nadškof p. Bommarco govoril v Attemsovi palači pred skupino nemških in avstrijskih katoliških časnika. Govoril je o goriški nadškofiji med preteklostjo in prihodnostjo z ozirom na slovensko manjšino.

V dvorani se je poleg nemških časnika karjev zbralo dokaj lepo število drugih poslušalcev. Nadškof se je v svojih izjavah ustavil predvsem pri oglejskem patriarhatu in njegovi vlogi v zgodovini ter o pomenu oglejske bazilike. Prešel je na ustanovitev goriške nadškofije ter končal z orisom položaja v goriški nadškofiji po razmejitvi leta 1947. Omenil je nekaj statističnih podatkov o številu slovenskih in italijanskih vernikov v nadškofiji, duhovnikov obeh narodnosti in župnij na eni in drugi strani.

Nadškofova konferenca je bila predvsem informativnega značaja za tuje časnika. Ti so v zvezi s slovensko narodno manjšino ob koncu zastavili razna vprašanja, na katera je g. nadškof skušal odgovoriti po svojem najboljšem znanju.

Veliko zanimanje za Ipavčev oratorij o sv. Frančišku

V ponedeljek 3. oktobra je prof. Avgust Ipavec ob lepi udeležbi občinstva predstavil v Trstu skladbo »Vir ljubezni«, oratorij v čast sv. Frančišku Asiškemu.

Kakor smo že javili, bo Ipavčeva skladba izvedena v Trstu 29. oktobra ob 20.30 v cerkvi sv. Frančiška, ul. Giulia v bližini cerkve sv. Ivana. Sodeluje 50-članski orkester, 11 vokalnih solistov in štirje pevski zbori, med njimi tudi mladinski, z 276 pevci, vse pod vodstvom skladatelja samega.

Prof. Avgust Ipavec je oratorij napisal na prošnjo ljubljanskih frančiškanov za jubilejno leto sv. Frančiška Asiškega. Pred tremi leti je šel v Assisi, kjer ga je p. Evangelista Nicolini prijazno sprejel in mu stavil na razpolago potrebno gradivo. Lani je bil oratorij že gotov in izveden v Mariboru, v Ptuj in v Ljubljani. Namera, da bi bil oratorij že lani predstavljen tudi v Trstu se je izjalovila zaradi pomanjkanja finančnih sredstev. Po letu priprave je končno uspelo namero uresničiti.

Skladba je v italijanskem besedilu, tu pa tam v jeziku 12. in 13. stoletja, saj vključuje pesmi in melodije, katere je Frančišek sam slišal peti.

Oratorij je bil deležen pozitivne umetniške kritike in velikega navdušenja s strani občinstva. Samo v Ljubljani je že bil dvakrat podan. V načrtu je že tretja predstava. Izveden bo tudi na Dunaju.

Organizatorji so prepričani, da bo tudi v Trstu žel lep uspeh ter bo v ponos slovenski narodni skupnosti, ki se bo tudi v Italiji na najbolj izvirni in pristen način poklonila sv. Frančišku ob zaključku proslav njemu v čast. V tisku so knjižice s celotnim besedilom tudi v slovenščini.

Dolina

Poslovitev g. župnika Albina Grmeka. Kot znano, je v tržaški škofiji prišlo do premestitev raznih duhovnikov tudi v slovenskih župnijah. Pisali smo že o premestitvi g. Franca Vončine iz Mačkolj v Boljunc in o imenovanju g. Zarka Škerlja za župnijskega upravitelja v Mačkoljah. Prav tako smo poročali, da je bil barokovski župnik Lojze Zupančič imenovan za škofijskega kanclerja in je tako zapustil Barkovlje.

V nedeljo 9. oktobra pa se je od svojih župljanov poslovil dolinski župnik Albin Grmek, to po 24 letih službovanja med njimi. Med mašo se je med drugim zahvalil župljanom, cerkvenim pevcem, šolskim sestram za vso pomoč in sodelovanje, ki ga je bil deležen v omenjenem obdobju. V imenu župnijskega sveta se je član Zorko Jurjevič zahvalil za vse, kar je g. Grmek naredil za župnijo in za versko življenje v fari ter mu zaželel uspešno delovanje na novem službenem mestu.

Popoldne pa je bila v prostorih Mladinskega krožka poslovlina družabnost, ki so se je udeležili župljani in drugi prijatelji. G. Albin Grmek prevzema župnijo Kontovel ter skrb za dušno pastirstvo slovenskih vernikov v Barkovljah. Za novega župnika v Dolino pa pride g. Rudi Bogatec s Kontovela.

Slovenski verni mladini na Tržaškem

S precejšnjo zamudo smo prejeli pozdrav, ki ga je naslovila slovenska verna mladina, zbrana 17. septembra na svetoletnem srečanju v cistercijanskem samostanu v Stični na slovensko verno mladino na Tržaškem. V njej je rečeno:

Izredno sveto leto, ki ga je razglasil papež Janez Pavel II. ob 1950-letnici naše odrešenja, nas je spodbudilo k še bolj vztrajnemu iskanju poti, kako naj mladi v današnjem času živimo odrešeno in evharistično v naši Cerkvi, domovini in družbi. Pri tem se čutimo povezani z vami in želimo, da bi se naše skupne narodne, kulturne in verske korenine poglobile. Naše enotno narodno telo naj se razraza v mogočno zavezo, ki nam bo pomagala, da bomo skupaj zakorakali v tretje tisočletje narodnega življenja, iskanja in upanja.

■ Italijanski zunanji minister Andreotti je opravil v Južni Koreji tridenveni uradni obisk. V tem času je obiskal tudi kraj Panmunjon na meji, ki loči Južno Korejo od Severne. Kot predsednik politične komisije Medparlamentarne zveze, ki zboruje v prestolnici Seulu pa bo ostal v Južni Koreji še nekaj dni.

Novoporočenca Majda in Pavel iz Podgore pred vhomom na domače dvorišče. Krasi ga slavalok s pozdravom ženinu in nevesti

V Podgori obujajo spet stare svatovske običaje

V soboto 3. septembra se je na Sirkovo domačijo v Podgori priženil Pavel Rizzi, ki si je za zakonsko družico izbral domačo hčerko Majdo.

Ko je nevesta, v spremstvu svatov, odšla v domačo cerkev na slovesni poročni obred, so podgorski fantje in moške, ob vhodu na Sirkovo dvorišče postavili debel kol, ki je preprečeval vsakomur dostop vanjo. To je bilo seveda pripravljeno v popolni nevednosti vseh, zato je bilo presenečenje ob povratku svatovskega spreveda iz cerkve veliko.

Fantje so ženinu ponudili na izbiro tri žage, ki so bile poprej primerno skrhane, in mu veleli, da si mora z njimi odpreti vstop v domačijo. Po raznih poskusih s skrhanim orodjem mu je končno, s pomočjo nevestinega očeta le uspelo kol prežagati. Eden od skupine moških je nato prebral pozdravni nagovor in dovolil vstop.

Vsi so presenečeni in zadovoljni s tem običajem, fantje in moške tudi, saj jim je ženin plačal kar dobro odkupnino za nevesto.

Primorski dnevi na Koroškem

Na Koroškem so se v nedeljo 9. oktobra začeli »Primorski kulturni dnevi« z nastopom zborov »Mirko Filej« in »Rečan« v Kotmari vasi. Nadaljevali so se v torek 11. oktobra zvečer v Slomškovem domu v Celovcu z nastopom literatov z Goriške in Tržaške. Večeri bodo potekali še cel teden in sicer v četrtek 13. oktobra bo politična okrogla miza, v soboto 15. oktobra nastop štandredskih igralcev, v nedeljo 16. oktobra pa bo Korošce razveselil mladinski zbor »Vesela pomladi« z Opčin.

KATOLIŠKI GLAS
list za kritične bralce

Goriški pokrajinski odbor izvoljen

V ponedeljek 9. oktobra so se končno sestali na seji novoizvoljeni goriški pokrajinski svetovalci. »Končno« smo zapisali zato, ker se je zadeva vlekla vse od junijskih volitev, ker je vsekakor nekoliko predolgo. Bila so pa pogajanja dolga in zapletena zaradi nekaterih stališč zlasti republikancev, ki se večkrat delajo važne spricho svojega maloštevilnega volilnega kroga.

Seja je bila posvečena izvolitvi novega predsednika in odbornikov. Ponovno je bil potrjen za predsednika socialist Cumpeta, ki ga je imel v italijanskini in slovenskoni iznesel razloge, zaradi katerih se je Slovenska skupnost zavzela za sodelovanje v taki koaliciji skupno z DC, PSI, PSDI in PRI. Pripomnil je, da hoče slovenska stranka poleg seveda svojega izvirnega poslanstva, tj. borbe za pravice Slovencev v Italiji, prispevati tudi, da se goriška skupnost izmota iz težkih gospodarskih in socialnih težav, v katerih se sedaj nahaja.

Za podpredsednika je bil izvoljen kršćanski demokrat Maurizio Fabbro. Odborniki poleg edinega Slovenca dr. Mirka Spacapano bodo še demokristjana Franco Gallarotti in Enzo Bevilacqua, socialdemokrat Edoardo Bressan in republikanec Mario Degrassi.

V diskusiji pred izvolitvijo in v katero so posle vse prisotne stranke sta v slovenskoni spregovorila še predstavnica PCI in kot smo omenili Spacapan od SSK. Načelnik svetovalske skupine PSI, Slovenec Cej, ne samo, da ni odprl ust v slovenskem jeziku, marveč je v svojem nastopu popolnoma prezrl probleme Slovencev na Goriškem. Človek se sprašuje ob poslušanju takih ljudi: ali smo res že vrgli puško v koruzo?

Seja ZSKP

Sedma redna seja Zveze slov. katoliške prosvete se je vršila 3. oktobra. Na seji je bilo govora o Primorskih dnevih na Koroškem, ki jih je ZSKP skupaj s Slovensko prosveto iz Trsta pripravila. Goriško bodo zastopali zbor »M. Filej«, Ljubka Šorli in Zora Piščanc bosta brali svoja dela na literarnem večeru, A. Košič bo sodeloval z osebno razstavo, D. Paulin pri okrogli mizi o zamejski problematiki, štandreska gledališka skupina z igro.

V preteklih dneh je bilo srečanje med ZSKP, ZSKD in SSG za letošnji gledališki repertoar. Predstavniki ZSKP so se strinjali v tem, da se mora sodelovanje nadaljevati za čimbolj uspešno gledališko sezono, obenem so tudi potrdili oblike dosedanjega organiziranja predstav.

Ponovno je bilo govora o letošnji Cecilijanki. Do konca meseca naj vsak nastopajoči zbor dostavi seznam izbranih skladb in sliko. Za sestavo brošure se bo zbrala za to določena komisija. Prisotni so določili še nekatere podrobnosti v zvezi z revijo. V koledarju GMD bo izšlo običajno letno poročilo o delovanju ZSKP. Za koledar naj društva oddajo eno sliko.

Zveza bo sodelovala pri organiziranju predavanja F. Riccija o petletni navzočnosti papeža Janeza Pavla II. v Cerkvii in v svetu. Soorganizatorja predavanja sta kulturna krožka Stella Matutina in Studium. ZSKP bo priredila tudi obisk Gonarsa z mašo ob 40-letnici razpustitve taborišča.

Bil je govor o pobudah posameznih društev v tem mesecu, ki so nedvomno zanimive. Na sporedu so nastop Slovenkega okteta v števerjanski cerkvi in cerkvenega mešanega zbora iz Althofna v župnijski dvorani v Doberdobi, predstavitev zbirke L. Šorli Veseli ringaraja, dve predavanji o Trinku, nastop deklishega zbora iz Števerjana v Milanu.

Prisotni so razpravljali še o pismih, ki jih je ZSKP prejela v preteklih dneh in določila predstavnike na sestankih z drugimi organizacijami. Predsednik je podčrtal zadovoljivo prisotnost predstavnikov vseh včlanjenih društev na sejah ZSKP.

Prihodnja seja bo 31. oktobra. Govora bo v glavnem o podrobni pripravi Cecilijanke.

5. revija pevskih zborov »Borgo Castello«

Ze petič je zbor »Luigi Fogar« iz goriške stolnice pripravil zborovsko revijo,

ki privabi vsako leto lepo število poslušalcev in pevcev. Ker je letos stolnica v popravilu, je bil stolniški zbor prisiljen poiskati drugo rešitev. Zato je povabil k sodelovanju goriško občinsko upravo, ki je brezplačno dala v uporabo deželni Avditorij.

Revija je bila v soboto 8. oktobra. Na njej so nastopali zbori iz Gorice in ostalih predelov dežele. Večer je začel mešani zbor Gaude Mater iz Martignacca pri Vidmu. Pod vodstvom Goričana Fulvia Qualija je zapel štiri pesmi, kot je bilo določeno za vsako skupino. Poleg dveh polifonskih pesmi Da Victoria in Scarlattija je zbor izvajal še dve črnski duhovni, od katerih je občinstvo zlasti sprejelo Dawsonovo Soon ah will be done.

Naslednji zbor, za katerega je vladalo največje zanimanje, je bil zbor alpinske brigade »Julia« iz Vidma. Bil je najboljši zbor koncertnega večera. To je homogene skupina mladih vojakov, ki so v eni izmed videmskih vojašnic in ki jih trenutno vodi naš rojak Hilarij Lavrenčič iz Doberdoba. Glede na pogoje, v katerih zbor deluje, moramo dirigentu čestitati, da zna izvesti iz mladih grl tako zlitost in barvitost; pri zboru se namreč pogosto menjaajo člani; eni prihajajo, drugi odhajajo, ker so odslužili vojaški rok. Od pesmi je najbolj navdušila »Trentatre«, da so jo morali ponoviti. Omeniti je treba izvedbo rezijanske narodne Lipa ma Marica, ki jo je O. Dipiazza tako priredil, da je izgubila prvotno tipično melodijo; res škoda, da prireja take pesmi nekdo, ki zanje sploh nima pravega posluha.

Sledila sta zbor »I Madrigalisti di Gorizia« iz Gorice in polifonski ženski zbor iz Rude. Ne eden ne drugi nista bila izredna; velja pa omeniti, da je z ženskim zborom iz Rude sodeloval trio flaut kot sta zahtevali skladbi A. Orogia. Goriške madrigaliste vodi Boris Štakul, profesor na glasbeni šoli društva »M. Filej« v Gorici, dekleta iz Rude pa M. Ghiglione.

Pred nastopom zadnjega zbora, gostitelja L. Fogar, je njegov predsednik izročil dirigentom spominsko plaketo za sodelovanje na reviji.

Tudi stolni zbor »Fogar« je pod vodstvom Fulvia Madotta izvajal štiri pesmi. Eno teh je komponiral prof. Bradaschia, ki je pred kratkim umrl. S to pesmijo se je zbor hotel pokloniti skladateljevemu spomenu, saj je bil prof. Bradaschia velik prijatelj in svetovalec zbora.

Tudi letošnja revija je dosegla svoj namen: privabiti ljubitelje petja in ovrednotiti območje okoli goriškega gradu. Zanimanje je bilo veliko, kar je dokazal polni Avditorij. - A. L.

Štandrez

V nedeljo 9. oktobra je bila v naši župnijski slovesnost sv. birmice. Po dolgi pripravi je 37 naših fantov in deklet s tem zakramentom potrdilo svojo pripadnost Kristusu in njegovi Cerkvi ter prejelo od Sv. Duha potrebne darove, da bodo v življenju lahko ostali zvesti svojemu krščanstvu. Farna cerkev, katere zunanjost je bila pred kratkim obnovljena, je bila okusno okrašena z zelenjem in cvetjem.

Pred 9. uro so se v njej zbrali in jo napolnili birmanci s starši in botri ter množica vernikov. S pritrkovanjem in petjem smo sprejeli g. nadškofa. Pri cerkvenih vratih sta mu fant in dekle poklonila v pozdrav šopek rož. Pri oltarju sta ga pozdravila domači župnik in Marijan Breščak kot predstavnika župnijske skupnosti. Oba sta obenem voščila birmancem, naj jih Sv. Duh vodi in spremlja na poti življenja.

Z. nadškofom je somaševal g. Cvetko Žbogar, birmanci in verniki pa so glasno in zbrano sodelovali. Cerkevni zbor je ubrano spremljal bogoslužje. Po slovenski in italijanski pridigi so se birmanci z botri zvrstili pred škofom, se mu predstavili in od njega prejeli potrjenje Sv. Duha. Enako tudi za sv. obhajilo, katerega so se z birmanci udeležili številni prijatelji in sorodniki, med njimi tudi nekaj očetov.

Ob slovesu je g. nadškof voščil srečo birmancem, pohvalil cerkvene pevce in pritrkovalce ter vse, ki so sodelovali pri okrasitvi cerkve in bogoslužju. Odšel je takoj, ker že ob 10.30 je imel v Ogledu svetoletno srečanje z verniki iz Gradiške. Za našo vas je bil to prijeten dan, ki bo ostal v dobrem spomenu in gotovo tudi pripomogel k utrjevanju verskega življenja.

Svetoletni odpustek v goriškem mestu

Ker sta trenutno v popravilu stolnica in cerkev sv. Ignacija v Gorici, je g. nadškof določil za cerkev, kjer se lahko prejme svetoletni odpustek, cerkev Marije Vnebovzete (kapucini) v Gorici. Odlok je stopil v veljavo na praznik sv. Frančiška Asiškega 4. oktobra in ostane v veljavi do obnovitve gori omenjenih cerkva.

OBVESTILA

»Misijonska nedelja 1983«. Izšla bo kot vsako leto za misijonsko nedeljo, ki bo letos 23. oktobra. Na upravi Katol. glasa bo brošura na voljo od četrtega 20. oktobra dopoldne. Dušni pastirji jo bodo prejeli v istem številu kot lani. Če kdo želi imeti več izvodov ali manj, naj to javi na upravo našega lista v ponedeljek 17. oktobra do 10. ure dopoldne.

Seja Združenja cerkvenih zborov - Gorica bo v ponedeljek 17. t. m. ob 20.30 v Katoliškem domu. - Vabljeni!

Sv. maša za pokojne krvodajalce Borisa Černica, Ivota Tomažiča in Rolanda Gaiotto iz sovedenjske sekcije bo v soboto 22. oktobra ob 18. uri v župnijski cerkvi v Gabrjah. Sv. maša velja za nedeljsko.

Vpisovanje za goriški abonma za gledališko sezono SSG 1983-84 se nadaljuje pri blagajni Kulturnega doma, ul. Brass v Gorici, tel. 33288 vsak delavnik razen sobote od 12. do 15. ure. Vrste abonmajev: red A (medeljski dopoldne), red B (ponedeljek zvečer) in red C (torek zvečer). Cene abonmajev za 6 predstav: redni 35.000, mladinski, za upokojece in invalide 15.000 lir. V primeru družinskega abonmaja družinski člani za prvim članom z osnovnim abonmajem doplačajo na osebo po 25.000 lir. Cena posameznih vstopnic: parter 7.000, dijaki 3.000 lir.

Slovenski skavti 3. čete iz Doberdoba vabijo starše in prijatelje organizacije na predstavitev tabora »Reka 83« (slike, film, diapozitivi) in pogovor o nadaljnjem skupnem delovanju, ki bo v ponedeljek 17. oktobra ob 20. uri v župnijski dvorani. Vsaka vaša prisotnost, nasvet ali predlog je za nas dragocen.

Oddaja »Nabožna glasba« na radiu Trst A je od 7. oktobra dalje vsak petek od 18.30 do 19. ure.

Na tržaškem pokopališču bo običajna sv. maša v slovenskem jeziku za praznik Vseh svetih in vernih duš v nedeljo 30. oktobra ob 15. uri.

Otvoritevna predstava SSG v Trstu za sezono 1983-84 bo v petek 14. oktobra ob 20.30 v Kulturnem domu, abonma red A. Na sporedu je slovenska krstna uprizoritev dramskega dela Dušana Jovanoviča »Vojaška skrivnost«. Ponovitvi bosta v soboto 15. okt. ob 20.30 red B in v nedeljo 16. okt. ob 16. uri red C. Tisti, ki si še niso oskrbeli abonmaja to še zmeraj lahko storijo pri blagajni Kulturnega doma ob delavnikih od 10. do 12. in od 18. do 20. ure, vsi abonenti pa so naprošeni, da dvignejo svoje izkaznice.

V Katoliškem domu v Gorici bo v četrtek 20. oktobra ob 20.30

PREDSTAVITEV ZBIRKE

otroških pesmi Ljubke Šorli

»VESELI RINGARAJA«

Vabljeni!

DAROV

N. N. v spomin na svoje rajne: za slovenske misijonarje 30.000, za lačne po svetu 30.000, za slovensko župnijo v Gorici, za Sv. goro, za katoliške misijone in za duhovniške poklice po 10.000 lir.

Za cerkev v Števerjanu: Frančiška Vogrič v spomin brata Miha Mugerli 50.000 lir.

Za elektrifikacijo zvonov na Vrh: ob drugi obletnici smrti žene daruje mož Franc Devetak iz Ronk in hči Danijela z družino 30.000 lir.

Za kapelico v Cerovljah: starši ob krstu Elene Legiša (Cerovlje) 50.000; v spomin na pok. Marijo Zupančič vd. Kosmina domači iz Vižovelj 30.000; Anica, Marija in Pina namesto cvetja na grob Pavle Legiša (Mavhinje 15) 30.000; Pavlica Legiša 10.000; domači 50.000; N. N. 10.000 lir.

Za dvorano v Nabrežini: sodelavke Franje Okretič ob smrti njene mame 100.000; msgr. Fr. Močnik 100.000; dr. K. Humar 50.000; Valerija Caharija 20.000; N. N. 5.000; Olga Caharija v spomin Gizele Gruden 15.000; N. N. 10.000; Sirca 20.000; Kenda 5.000; Vida Caharija 10.000; Savli 5.000; Petelin 10.000; G. J. 10.000; Slavec 15.000; Rudež 20.000; Caharija 15.000; Valerija Cermelli 10.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

IZSEL JE »PASTIRČEK« ZA LETO 1983/84 ŠT. 1

Za cerkev na Opčinah: Antonija v spomin na sina Stanka Simoniča 100.000, v spomin istega Marija, Majda in Pepi Holstein 60.000, enako Iva Golob 20.000; svatje ob poroki Roberta in Damijane 100.000; Franc Sosič 100.000; Robert Gorup ob svoji poroki z Damijano Benčina 50.000; N. N. ital. jezika 25.000; Marko Pič ob krstu sinčka Erika 20.000; N. N. v čast p. Leopolda 20.000; družina Škerlavaj namesto cvetja na grob sosedu Franca Sosiča 20.000; Jole Dancu v spomin Stanka Simoniča 15.000; Erminija Dancu-Kalc v isti namen 10.000; Slavko in Livija namesto cvetja na grob Franca Sosiča 10.000; ista v spomin na Valentina Stolfi 10.000; v spomin istega Zora Hrovatin 10.000; Angela Ferlat namesto cvetja na grob Franca Sosič 10.000; razni 42.000 lir.

Namesto cvetja na grob Bruna Danielut: Danica Krevatin za MPZ Vesela pomlad 10.000; Marija Lizzi za cerkev na Banah 10.000; za isto cerkev v spomin moža Bruna Danielut žena Marcela 30.000; Kristina Husu za cerkev na Opčinah 5.000 lir.

Za pevski zbor Sv. Jerneja na Opčinah: Nadja in Sander Žerjal v spomin na Stanka Simonič 15.000; Mara Sosič, Avstralija 50.000 lir.

Za slov. pastoralno središče v Trstu: N. N. 100.000; Ljodka Sosič ob poroki 50.000; N. N. 100.000; N. N. 10.000 lir.

Za kapelo bl. p. Leopolda pri Domju: L. M. v spomin pok. Marije Oblak 100.000; Zoran in Albina, Barkovlje 20.000; Zlatan Furlan 10.000; N. N., Domjo 10.000; Marija Kralj, Padriče 10.000; Kristina Giorgi, Trst 4.000; za Marijin kip v tej kapeli: A. I., Trst 50.000; E. Z., Trst 30.000; Marija in Marko Udovič, Trst 20.000; Pepca Posega, Katinara 20.000 lir.

Za misijon p. Kosa: Slavko in Livija v spomin na Valentina Stolfi 10.000; N. N. Opčine 20.000; Tončka Sosič v spomin na moža Franca 50.000; N. N., Opčine 20.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpea: trgovski 300 lir, osmrtnice 250 lir, k temu dodati 18% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

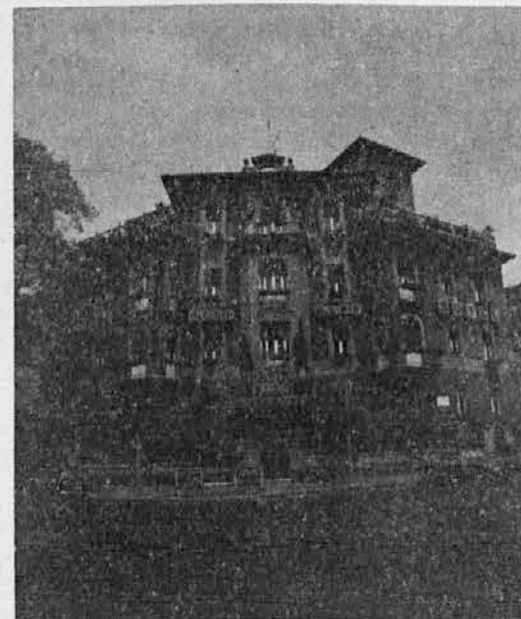
ZAHVALA

V sredo 5. oktobra nas je nenadoma zapustila naša draga

Pavla Legiša

Zahvaljujemo se vsem, ki so nam stali ob strani v tem težkem trenutku. Posebna zahvala domačemu župniku dr. J. Markuži in župniku dr. B. Ravbarju, zdravniku dr. Sardagni, domačemu pevskemu zboru, darovalcem cvetja in v dobrodelne namene ter vsem, ki so kakorkoli počastili njen spomin.

Mavhinje - Vižovlje, 7. oktobra 1983

SLOVENSKI HOTEL
»BLED«
v RIMU - ROMA

Lastnik:
LEVSTIK VINKO

Hotel »BLED«
Via S. Croce in Gerusalemme 40
00185 ROMA
Tel. (06) 777102 - 7579941
Telex 620196

Banca Agricola Gorizia c.r.ag.l.
Kmečka banka Gorica v.z.z.o.l.

skupno z ostalimi članicami Deželnega konzorcija ljudskih bank

VAM NE NUDI SAMO DENARJA!

GORICA, KORZO VERDI 51, TEL. 84206/7 — TELEX 460412 AGRBAN